

MONS KALLENTOFT

PODZIMNÍ VRAŽDA

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

PROLOG

ÖSTERGÖTLAND, ŘÍJEN

Má ten chlapec ve filmu strach? Ten, který běží před kamerou světem bez nebe.

Přichází strach ve chvíli, kdy víme, že se náš život chystá připravit o něco důležitého?

Nebo to snad byl můj strach? Když jsem před nimi utíkal přes školní dvůr, když po mně vrhali rozžhavené ostnaté koule, hadí slova?

Bál jsem se hněvu a bezdůvodných ran. Byly mi snad souzené? Proč jsem vzbuzoval takovou zlobu?

Nejvíce ze všeho mě vždy děsila samota. To ona se skrývá za ranami, nadávkami. A přesto jsem většinu života strávil sám. Jako bych stál na opuštěném deštivém poli a čekal na někoho, kdo mi zoufale chyběl.

Nebe se letos na podzim otevřelo.

Děšť sužuje město, pole, lesy, lidi.

Pršelo už všemi způsoby, na které si mraky vzpomněly.

Přeplněná kanalizace několikrát vyvrhla své útroby. Ulice Linköpingu zaplavili mrtví brouci a utopené krysy velké jako kočky, s opuchlými, zahnívajícími bílými břichy. Postrach celého města. Hádata volající po vzduchu v touze svléct alespoň jednou jedinkrát kůži, žít hadí život až do konce.

Kdo ví, co všechno ještě podzemí vyplaví?

My lidé jsme jako psi. I ve společnosti ostatních dokážeme být sami. Náš strach je však větší než ten psí, neboť víme, že bolest má svou historii; už poznáme, když se blíží.

Krev mám plnou hádat, nepřestávají kvílet, odmítají mě nechat na pokoji.

Syčí.

Plivou. Jazyky mě šimrají zevnitř na kůži.

Svět za okny je ještě temnější než svět ve filmu přede mnou. Dešťové kapky jako těžké sny na vzpěčující se okenní tabulce.

Co mám dělat?

Jen si vezmu zpět část toho, co mi patří.

Pamatuju si ho. Otce.

Ze všeho nejlépe si však pamatuju strach. Nikdy jsem nevěděl, kdy udeří, kdy jeho sevřená pěst vyhledá mé tělo.

V jedné ruce držival kameru, pevně ji tiskl k pravému oku a druhou na mě posunkoval ve snaze nasměrovat mě tam či onam, v bezútěšných pokusech ovládnout skutečnost, uzpůsobit ji k obrazu svému.

Něco se vždy ztratí.

A už se nikdy nevrátí.

Teď už vím, co je to strach. Pocit, že tohle je vše, nic jiného nebylo a nebude. Nic se nezměnilo.

Záběry na promítacím plátně v obývacím pokoji. Roztřesený obraz na osmimilimetrovém filmu, vybledlém, téměř černobílém. Já, malý chlapec, neslyšný, s trhanými pohyby, jako by jen jediná kamera dovedla zachytit můj neklid.

Na těch záběrech jsem viděl vznikat svůj život. A totéž na nich vidím teď. Bosé, studené nohy bubnující do trávy vlhké rosou a do chladného šterku, míč vykopnutý vysoko do vzduchu, nakloněné tělo klopýtající po pískovišti.

Pak mě přemůže trpkost. Stud. Pokleslá ramena poraženého jsou jeho pravým držením těla. Dědičným.

Někdy jsem měl chuť vstoupit přímo do srdce zla. Stál jsem pod stromy u jeho domu a čekal.

Co chce ten chlapec z filmu? Co si asi myslí ve své nekonečné přítomnosti?

Že smích je život? Pronásledování?

Teď zřejmě drží kameru máma. Otec mě svírá v náruči vonící po tabáku, paže mu pokrývá šedá vlna, za ním černobílá záře vánočního stromku. Pláču. Celá má dvouletá tvářička vyzařuje zoufalství, omezil jsem se na tři pocity: smutek, paniku a ten věčný prokletý strach.

Co si ten chlapeček asi myslí? Červený obličej má celý opuchlý. Otec mě políbí na tvář.

Měl tehdy vousy, jak kázala móda, maminka zase minisukni, ve které vypadala poněkud směšně. Už jsem opět veselý, na pár krátkých vteřin ztělesňuji radost.

Les skrývá příležitost. Na kousíčky nasekanou deštěm, šedým, jedovatým a ostrým jako šídlo. Příležitost se vzchopit, stát se člověkem, jímž mám právo být, jehož život je jen řada černobílých, krásných a zároveň odporných pohyblivých obrázků, v bílých obálkách s vůní parfému.

Vrčení a klapání projektoru, má ramena a hlava vrhají stín do rohu záběru, jako bych do něj chtěl vstoupit, opět se stát malým chlapečkem. Stát se tím, kým jsem mohl být.

Kam se poděla láska? Vůně tabáku. Přicházel jsem za tebou, tati. I přes všechny tvoje rány. Přicházel jsem k tobě, neboť jsem neznal jinou možnost.

Musí být přece možné spočinout v měkkosti jiného člověka, musí to jít.

Táta a já v parku. Upadnu a on odvrátí pohled. Máma mu namíří kameru přímo do obličeje a on se ušklíbne. Nebo se mi to jen zdá?

V jeho tváři není ani stopy po lásce.

Jen hnus.

Film skončí.

Všechno to blikání. Černá, bílá, černá, bílá, drkotavé zvuky.

Pamatuju si na toho chlapce z filmu.

Vím, čeho mohl být schopný.

A co tahle noc skrývá ve svém hnisajícím klíně. A také vím, že hádata musejí ven, ven ze mě, jejich zlé tváře je třeba zničit.

Sám sebe mohu získat zpět pouze násilím.

ČÁST 1.

PŘETRVÁVAJÍCÍ
LÁSKA

Pomalů, zvolna nocí.

S plynem jen opatrně, aby to nedopadlo špatně.

Chvějící se ruce na volantu, venku černo a mokro, prudký vítr žene déšť vodorovně atmosférou, velké kapky splývají s maličkými, přední sklo pokrývají černé slzy, na něž jsou stěrače krátké.

Malin Forsová cítí, jak jí buší srdce, představuje si ho, stejně černé, pulsující a bojovné jako noc za okny vozu. Projíždí lesem, chladné větve stromů se sápoú po autě jako rozezlená chapadla prehistorického netvora.

Malin jednou rukou pustí volant, přibrdzí, otře si oči. Snaží se namluvit si, že to mokré na tvářích jsou jen kapky deště. Nic víc.

Nadechne se zatuchlého vzduchu v autě a zvedne se jí žaludek.

Kapky bubnující do bílé plechové střechy služebního volva. Bílé kuličky létající vzduchem. Pak zahřmí a kroupy bušící do střechy auta jsou velké jako pěst, přehluší motor, jako by na ni křičely: Tak už ses rozhodla, teď už není cesty zpět, vzdalas to, Malin Forsová!

Celá se chvěje.

Za oknem tančící obraz Janneho, Tove.

Patnáctiletá tvář Malininy dcery Tove je děsivě lesklá, její obrysy se ztrácejí v temné podzimní noci, ale když otevře ústa, zřejmě chce cosi říct, její hlas zanikne v krupobití sužujícím střechnu auta.

Pak bouře náhle ztichne.

Je slyšet jen zvuk motoru, nesmělé kapky na předním skle, s takovým množstvím už si stěrače poradí.

Malin na sobě cítí promočené oblečení.

Světla dálnice vedoucí do Linköpingu. Nyní už je tuší před sebou, ty chvějící se noční majáky, přibližují se a ona přidá plyn, pomyslí si: teď už na to kašlu, chci být odsud co nejrychleji pryč. Opět se jí vybaví Janneho tvář: není v ní hněv ani smutek, jen úna-va, a to ji děsí.

Byl to hezký nápad, že oni, Malin, Janne a Tove, existují jeden pro druhého a musejí se s tím darem naučit žít.

Malin s Tove se loni koncem léta nastěhovaly zpátky do Janneho domu za Malmslättem. Po více než deseti letech od rozvodu se odhodlali k novému pokusu, cítili, že je to tak správné po tom šíleném horkém létě, jež Tove málem stálo život, když ji unesla vražedkyně, které byla Malin na stopě.

Loni v září seděla Malin na zahradě za domem, za týmž domem, kde už kdysi všichni bydleli, a pozorovala Tove a Janneho, jak společně plejí plevel a hrabou listí. V tu chvíli si myslela, že je možné začít znovu od začátku, vytvořit nový svět, jen když budou chtít.

Zpočátku se jim ta hra vcelku dařila. Oba zvolnili v práci, vařili rodinné večeře, jedli a zase jedli, milovali se a opět se milovali, snažili se spolu mluvit, říkat věci, které měly nějaký význam.

Pak ale nastal skutečný podzim.

Vzali Tove k dětské psycholožce v Univerzitní nemocnici. Tove se s ní však odmítla bavit, že prý není o čem: „Mami, já se nebojím. Nic se mi nestalo, vždyť jsem to přežila. Ty za to nemůžeš. Nikdo za to nemůže.“

Ale Malin věděla, že je to její vina, protože když ne její, tak čí tedy? Kdyby nepracovala u policie, nikdy by se to nestalo.

„Lidé občas dělají divné věci, mami.“

Kolikrát si jen Malin přála, aby dokázala být tak rozumná a pragmatická jako její dcera, aby se dokázala s některými věcmi vyrovnat se stejnou lehkostí. Zdá se, že Tove nic neporazí, nebo to na sobě alespoň nedává znát.

Vraky aut na zahradě. Nezašroubovaná pasta na zuby. Špatně otevřená krabice s mlékem. Slova vržená do prostoru odrážející se zpět, nevyslyšená a nezodpovězená. Porouchaný plynový kotel.

Rodinné nákupy v odporných supermarketech a hypermarketech. Vina a lítost, jež je třeba vymazat a nahradit všedními činnostmi, a víra, že snad s léty zmoudřeli. Poznala tu podrážděnost, když se k ní nenápadně vkradla začátkem listopadu: pilka zařezávající se do duše, mírné, avšak kruté pohrdání lásky. Ve snech se k ní stále vracel ten malý chlapec, chtěla si o něm promluvit s Jannem, zeptat se ho, kdo to asi mohl být. Ležela vedle něj v posteli, věděla, že nespí, ochrnutý jazyk však odmítal formulovat slova.

Byt ve městě pronajala studentům. Začala zůstat v práci až do pozdního večera, Janne si zase schválně plánoval služby v hasičárně, když ona měla volno, věděla to, ale nemohla mu to mít za zlé.

Sama se ve volném čase začala zabývat případem Marie Murvallové. Chtěla tu záhadu vyřešit, nalézt odpověď na otázku, co se přihodilo té mladé ženě, kterou našli znásilněnou a duchem nepřítomnou na silnici uprostřed lesů poblíž jezera Hultsjön a která teď, nemá a nekomunikující, sedí v nemocničním pokoji ve Vadsteně.

Janneho trpělivost s jejím hněvem.

Ta ji ještě více vytáčela.

„Dělej, jak myslíš, Malin. Dělej, co musíš.“

„Máš sakra snad aspoň nějaký názor, ne?“

„Možná bys mohla doma trochu vypnout a nemyslet pořád jen na práci.“

„Ty mi nebudeš říkat, co mám nebo nemám dělat, jasný?“

Pak přišel Štědrý den, pohádali se kvůli šunce, jestli ji péct se sladkou nebo ostrou hořčicí. Janne zvolil ostrou poté, co mu Malin bezmyšlenkovitě, aniž by poslouchala jeho otázku, odpověděla, že je to jedno, a vzápětí se naštvála, že Janne neví „něco tak samozřejmého, jako že vánoční šunka se přece peče zásadně na sladko“.

Křičel na ni.

Aby se uklidnila. Aby se pokusila být alespoň trochu příjemná a normální, jinak že si může sbalit svých pár švestek a táhnout do toho zatraceného bytu. Že může jít do háje, že to byl od začátku debilní nápad, že dostal nabídku jet po Novém roce pomáhat

s jednou humanitární organizací do Súdánu a že pojede, jen aby se vyhnul těm jejím náladám a dusnu, které doma dělá.

„Tohle není normální chování, Malin, uvědomuješ si to?“

Vztáhla k němu ruku, ve které držela sklenici s tequilou a colou.

„Aspoň nejsem tak zaostalá, abych zničila vánoční šunku.“

Tove seděla jen pár metrů od nich u kuchyňského stolu, ruce na červeném ubruse, vedle ní nový špíz na šunku a slavnostní červený servis, který právě koupili v obchodním domě Åhléns.

Janne zmlkl.

Malin měla chuť na něj taky něco zařvat, místo toho však pohlédla na Tove.

Modré oči měla vytřeštěné, do vzduchu vonícího svařeným vínem bázlivě vysílaly jednu jedinou otázku:

Tak tohle znamená milovat?

V tom případě mě lásky ušetřete.

Malin před sebou tuší světlejší oblohu, okraj města.

Ted' večer je jen mírný provoz.

Přemýšlí, jestli má doma něco suchého na převlečení, ale dobře ví, že tam nic nenajde, možná tak v krabicích na půdě, všechno ostatní má u Janneho.

Předjede ji černé auto, ve tmě nerozezná značku, ale řidič má zřejmě naspěch, jede dvakrát rychleji než ona.

Opět se rozpršelo, za okny poletuje oranžové a žluté listí, tančí před ní zběsilý tanec jako světlušky, jež utekly z pekelného ohně, z šeptajícího ohniště, vyzývajícího zlo, aby zachvátilo město a krajinu: Jen se předved', vylez z těch svých studených zaplavených doupat, ukaž, jak vypadá svět bez lásky.

V duchu slyší Janneho omluvy, které následovaly. Sakra.

Už nikdy takové Vánoce jako ty loňské. To si v duchu slíbila.

„Musím tam jet.“

Stejně téma otevřeli o den později, na Boží hod. Malin měla kocovinu a neměla sílu mu odporovat, cítila jen tichý vztek a smutek, že to takhle znovu dopadlo.

„Potřebují mě tam. Když odmítnu, nebudu se na sebe moct podívat do zrcadla. Potřebují moje zkušenosti s tím, jak v uprchlickém táboře co nejrychleji nainstalovat latríny. Když nepojedu, umřou tam tisíce lidí. Vidělas někdy umírat dítě na cholera, Malin? Viděla?“

V tu chvíli měla chuť dát mu facku.

Tu noc, než odjel, se naposledy pomilovali. Hrubě a bez lásky a Malin měla stejný pocit, jako když na sobě cítila tvrdé tělo Daniela Högfelda, novináře, s kterým dřív občas spala. Škrábala Janneho do zad, kousala ho do prsou, až na jazyku cítila kovovou chuť jeho krve, on se však nebránil, zdálo se, že je rád, že dala průchod svému hněvu.

Tu noc v sobě měla jen kus masa. Tvrdého, ztopořeného masa.

Janne se za měsíc vrátil. To už byla Malin zabraná do případu Marie Murvallové, o víkendech zpovídala kolegy od motalské policie, kteří případ vyšetřovali.

Tove žila v paralelním světě. Oni dva to dopustili.

„Vůbec není doma. Všimla sis toho?“ zeptal se jí Janne jednoho dubnového večera, když měli náhodou oba volno a Tove byla zase v kině.

Malin si ničeho nevšimla, jak by také mohla, když sama byla věčně v práci?

Chystali se svolat rodinnou radu.

Dokonce mluvili i o možnosti rodinné terapie. Malin několikrát stála s telefonem v ruce a chystala se zavolat psycholožce Vivece Crafoordové, která jí kdysi nabídla bezplatná sezení.

Ale jazyk jako by byl ochromený.

Na jaře je opět pozorovala, když spolu pracovali na zahradě, otec s dcerou, sama byla přítomna pouze fyzicky, její mysl zaměstnával složitý případ vraždy ze cti.

„Jak do prdele může otec dovolit synovi, aby zabil svou sestru? Můžeš mi to vysvětlit, Janne?“

„Dneska už tu tequilu nepij.“

„Nesnáším, když mě napomínáš. Mluvíš, jako bych byla tvůj majetek.“

Linköping halí ledový déšť.

Co je vlastně tohle město zač? Jen larva plná lidských snů. Obyvatelé pátého největšího města Švédska se plahočí životem, každý sám. Dívají se na sebe. Soudí jeden druhého. Míjejí se. Snaží se mít se rádi i navzdory předsudkům. Místní lidé mají dobré úmysly, přemítá Malin, ale jen solidarita nestačí od té doby, co se existence mnoha z nich scvrkla na věčný strach ze ztráty zaměstnání a starost, aby do konce měsíce nějak vyšli z penězi, zatímco hrstka vyvolených naopak žije v nadbytku. Žijí vedle sebe, a přece ve dvou odlišných světech. Oddělují je jen tenké zeměpisné linie. Z oplocených přepychových vil je to na zchátralé balkony paneláků na sídlišti pouze pár stovek metrů.

Podzim je časem hniloby, přemítá Malin. Celý svět je prohnílý, jen čeká, až ho zahálí zima. Barvami podzimu jsou sice barvy ohně, je to však studený oheň, který mohou milovat jen chladnomilná zvířata. Krása podzimu, plamenné listí je pouhým příslibem toho, že bude ještě hůř.

Ruce na volantu se konečně přestaly třást.

Zbývá jen mokrá chlad na hubeném těle. Tělo mám ale silné, říká si v duchu Malin. Posilování je to jediné, co jsem letos neodbyvala. Jsem silná a všechno zvládnu, jsem Malin Forsová.

Mine zeď Starého hřbitova.

V čelním skle vidí odraz věže katedrály, tyčí se nad ní jako středověké kopí připravené ji probodnout.

Co se dnes večer stalo?

Co jsme si řekli?

Čí zvednuté obočí, čí tón hlasu to znovu spustil?

Nemá nejmenší tušení, ví jen, že pila, sice ne moc, ale určitě příliš na to, aby řídila.

Jsem opilá? Místo alkoholu cítí jen adrenalin. Úplně střízlivá rozhodně nejsem. Ale teď večer už snad kolegové nekontrolují.

Její slova: ty svině, ubohá svině, zbabělče, utíkáš před námi. On: uklidni se, Malin, přestaň dělat scény, už nepij, už nepij sakra, nebo odsud vypadni. Uhodila jsem tě? Nebo jsem ti jen hrozila pěstí, našťavaná na všechna tvá nevyřčená slova?

Jen jsem šermovala rukou ve vzduchu, teď si vzpomínám. Parkuju před vchodem do domu v ulici Ågatan.

Hodiny kostela svatého Larse zahalené tmou ukazují tři čtvrtě na devět, na nebi obrysy několika osamělých vran.

Venku není ani noha a já nechci myslet na tenhle večer, tuhle noc. U šedé kamenné zdi kostela se kupí hromady shrabaného listí. Ve tmě se zdá, jako by rezivělo, vzdávalo se svých krásných barev a nechávalo se pozřít miliony červů vylézajících ze zaplavené země.

Ucukl jsi, Janne, uhnul jsi před mou ránou, jako bys v životě nečelil spoustě horších ran, a já jsem křičela, že odjízďím, že už se nikdy nevrátím.

V tomhle stavu nikam nepojedeš, Malin. Snažil se mi vytrhnout klíčky od auta a pak tam najednou byla i Tove, spala předtím u televize, ale teď se probudila, i ona na mě křičela: Takhle nemůžeš řídit, mami, to snad uznáš.

Uklidni se, Malin, pojd' sem, pojd' ke mně, a já jsem tě znovu udeřila, ale tam, kde mělo být tvé tělo, byl jen vzduch.

Předstírala jsem, že chci, abys jela se mnou, Tove, ale tys jen zavrtěla hlavou.

A tys mi už nebránil, Janne.

Jen jsi pohlédl na hodiny.

Doběhla jsem k autu.

Projela jsem tím nejčernějším podzimním počasím a teď jsem konečně dorazila až sem.

Otevřu dveře auta. Černá chapadla trhají šedočernou oblohu na kusy.

Místo svitu hvězd jen otevřené jámy plné strachu.

Mé boty na mokrému asfaltu.

Je mi pětatřicet.

Kam jsem se to vrátila?

2.

ČTVRTEK 23. ŘÍJNA, PÁTEK 24. ŘÍJNA

Strefit se klíčem do zámku.

Malin neposlouchají ruce, přestože se přestaly třást už před hodnou chvílí.

Vedle.

Trefa.

Zase vedle.

Tak je to v životě se vším.

Byt se uvolnil před týdnem, Jannemu řekla, že ho znovu pronajala dalším studentům teologie. Dnešní výbuch: nevyhnutelný, toužebně očekávaný, odsouvaný na neurčito.

Malin vejde do bytu a z blond vlasů sestříhaných na mikádo si vyklepe kapky deště. Vůně vlhka a citronového jaru. Škvírami kolem okenních ráků se do bytu vetřel podzim, rozlil se po zdech, po podlaze i po stropě.

Projede jí chlad.

Musí zesílit topení.

Jiný pocit.

Osamělost. Avšak zároveň i cosi nového.

Nábytek na svém místě.

Hodiny z Ikey v kuchyni jsou stále ještě rozbité, vteřinová ručička leží na rámu ciferníku.

Malin stojí v obývacím pokoji a chtěla by rozsvítit, nemá však sílu stisknout vypínač. Raději si na chvíli lehne na gauč, do té relativně přívětivé tmy. Do tmy, jež jí patří.

Tove.

Letos jí bylo patnáct.

Je pořád stejně posedlá knížkami. Její záliba jako by však zvažněla, jako by se hra změnila ve skutečnost a i na ní se začal projevovat zub času.

Na to jsi ještě moc mladá, Tove.

Za poslední rok vystřídala několik kluků.

Ahoj, Petere. Nazdar, Viggo.

Odvažuji se nechat jí volnost? Ale přece ji nemůžu trestat kvůli svým výčitkám svědomí. Zdá se, že je v pořádku. Malin si všimla, jak se její dceři lesknou oči, dívčí držení těla nahradily ženštější pohyby. Malininy obavy, nevyřčené: dávej si pozor, Tove, ať nedopadneš jako já, ať neotěhotníš takhle mladá.

Soustřed' se na školu.

Brzy mě čeká přednáška ve škole, uvědomí si Malin. Jen po-
myšlení, jak cosi vykládá unaveným, znuděným pubertákům, ji
vyčerpává, radši tu myšlenku rychle zapudí.

Lehne si na pohovku.

Mokré oblečení.

Po tequile už v těle není ani stopy.

Byt je cítit svatouškovstvím těch pobožných studentů, z které-
ho se jí zvedá žaludek.

Janne. Měla by se mu omluvit, ale neví, kde začít. A co Tove?
Jak jen ti tohle všechno vysvětlím? Dokážeš to vůbec pochopit?

Co vlastně vím o tvém životě? Téměř nic, jen to, že tenhle byt
je tvým domovem, nastěhuješ se sem zpátky, se mnou, žádná jiná
možnost nepřipadá v úvahu.

Tvoje knížky u Janneho doma.

Za poslední rok jsem se tisíckrát snažila přisednout si k tobě
na gauč, na postel, zeptat se tě, jak se cítíš, ale jediná slova, která
jsem z tebe dostala, byla: „Jsem v pohodě,“ a pak sotva slyšitelné:
„Nech mě být, mami.“

Co po tobě vlastně chci, Tove?

Tvé odpuštění? Ujištění, že je vše v pořádku?

A může to vůbec někdy být v pořádku? Ta šílená ženská tě tiskla
k podlaze, krvavýma rukama ti svírala hrdlo, bývala by tě zabila.

Za všechno můžu já.

Děšť má tisíce hrůzných podob. Kapky nabírají všechny myslitelné barvy, dokonce i teď v noci, přivlastňují si měděnou barvu podzimního listí, ve světle pouličních lamp vytvářejí podivný déšť jisker podobných létajícím švábům.

Malin se v obývacím pokoji svezla na podlahu.

Vidí červené, oranžové a žluté šváby poletující vzduchem, slyší, jak melou čelistmi. Pryč s nimi. Pronásleduje je plamenometem, cítí pach spálených hmyzích mrtvolek, vyžene je ze své fantazie.

Venku je teď jen skutečnost.

Mraky.

Týdny a týdny různých odstínů šedi, na obzoru ani záblesk modři. Srážkový rekord, meteorologové mluví o potopě světa.

Ve skřínce nad mikrovlnnou troubou našla Malin lahev tequily. Věděla, že se jí ti pobožní studentíci ani nedotknou, a tak ji tam nechala, nevědomě či vědomě, na horší časy.

Pije rovnou z lahve.

Je jí jedno, jestli bude mít zítra kocovinu. Tohle je klidný podzim. Od doby, co dostali toho otce se synem, kteří společně naplánovali a provedli vraždu své dcery a sestry, je klid. Měla švédského přítele. To byl dostatečný důvod.

Svině.

Mít zítra kocovinu by dokonce mohlo být příjemné. Bude muset vyřídit všechny nepříjemnosti, zajet si k Jannemu pro věci, nemá náhodou službu, že by se mu vyhnula? Vzít s sebou Toviny věci. Promluvit si s ní o stěhování zpátky.

Jsem opilá, pomyslí si Malin. Je to tak příjemné.